

Hogyan kezd Isten újat? 4. rész

Lekció: ApCsel 4,13-31/Textus: Ézs 51,9-11

2013. augusztus 25.

Elképzelhető-e még egyszer öröm ott, ahol most sírás van? Élet ott, ahol most gyász és halál uralkodik? Ha meg tudott fordulni a helyzet életből, bőségből, elégedettségéből szomorúságba, gyászba, vajon meg tud-e fordulni újra? Ami elromlott, ami összetört, ami elveszett, az helyreállhat-e ismét?

Tudom, hogy negyedszer mondom ugyanezeket a szavakat - ez a negyedik igehirdetés abban a témában, hogy hogyan kezd Isten újat. Van, aki most hallja először ezeket a kérdéseket, de lehet, hogy van, aki most hallja negyedszer. Ha valakinek az életében igazán tét, amiről itt szó van, és negyedszer hallja, annak jó, hogy negyedszer hallja. Az előző három igehirdetésben arról beszéltünk, hogyan próbálja Isten átvinni, megértetni az Ő népével az örömezenetet, hogy igenis van új kezdet. Mert nagyon nehéz ezt befogadni és megragadni egy összetört népnek. Ugyanígy van ez velünk is.

Történetileg Babilonban vagyunk, ahol Ézsaiás próféta küldetése az, hogy azt kiáltsa, azt hirdesse meg, hogy Isten tényleg újat kezd. Olyan időszak ez Isten népe életében, amikor már a harmadik generáció születik idegen földön, idegen világban. Egy megtört, megroppant gerincű nép ez. Az otthonuk, a városuk, több száz kilométerre tőlük, Jeruzsálem, csupa rom. A templom, ahol Istennel találkoztak, ahol Isten kijelentette magát, amellyel kapcsolatban Isten azt ígérte, hogy „közöttetek lakok örökké” – csupa rom. Évtizedek óta az a kérdés, hogy hová lett Isten, Aki közöttünk lakozott. És nem csak arról van szó, hogy van egy nemzet, egy nép, amelynek megszakadt a múltja, megtört a népi, nemzeti identitása, hanem ez azt is jelenti, hogy családi tragédiák mennek végig generációról generációra. A mi nagyszüleink élték át ebben a városban, hogy a csecsemőket, akik meghaltak, megették az éhínség miatt, amikor Nabukodonozor körbezárta a várost. A mi családjunk tragédiája, hogy kik és hogyan pusztultak el az úton, miközben Nabukodonozor fogságba vitte a nép jelentős részét. Ezek a mi személyes családi tragédiáink. Veszteségek, romok, fájdalmas emlékek. Ilyen néphez szól a próféta.

Evangéliumot hirdet Ézsaiás, örömhírt. Isten azt mondja: lejárt a nyomorúságnak, a büntetésnek az ideje – mert a nép istentelensége miatt következett ez be az életükben. De lejárt ennek az ideje, mondja Isten, most újat kezdek és helyreállítalak benneteket. Beszéltünk arról, az egész szakaszon végighúzódik ez, hogy az újat, az örömhírt befogadni, magunkévá tenni nagyon nehéz. Láttuk, hogyan munkálkodik, hogyan dolgozik Isten azon, hogy az Ő népe képes legyen megérteni és magáévá tenni a megújulásról hirdetett örömhírt. Három dolgról beszéltem eddig.

- Az első három vers alapján azt láttuk, hogy Isten bejelenti az újat a népnek, és azt mondja, hogy minden helyzetben kész újat kezdeni annak az életében, aki a szövetség keretein belül visszafordul Hozzá.
- Másodszor arról beszéltünk, hogy az objektív alapja annak, hogy Isten tényleg újat kezd ennek a népnek az életében, az, hogy Ő uralkodik, kormányoz, cselekszik, és az Ő uralma biztosabb valóság, mint bármi más ebben a világban.
- Harmadszor pedig arról beszélt az ige, hogy ahhoz, hogy ezt az újat be tudja fogadni a nép, ellen kell tudniuk állni azok gyalázkodásainak, szitkozódásainak, gúnyolódásának, akik körülöttük vannak, és akik nem fogják elfogadni, hogy Isten valóban újat kezd.

Most azonban, ahogy tovább megyünk erre a negyedik részre, valami egészen más történik, mint eddig. Ebben a szakaszban nem Isten beszél a prófétán keresztül a néphez, hanem a nép kezd el beszélni Istenhez. Itt nem Isten erősíti meg, mint eddig, megint egy újabb módon, hogy Ő tényleg komolyan gondolja az új kezdetet; hanem egy eddig rászoruló, megtört közösség kezdi sürgetni Istent, hogy cselekedjen és lásson már neki a szabadítás munkájának! Egyszer csak imádság születik. Nem is

akármilyen imádság: „Ébredj, ébredj, szedd össze erődet, ó, Úrnak karja, ébredj, mint hajdanában, az ősrégi nemzedékek idején!”

Lássuk tehát ennek alapján, hogy **mi a szerepe az imádságnak, mégpedig az ébredésért mondott imádságnak abban, ahogyan Isten újat kezd a személyes életünkben és a közösségeinkben!**

- Először arról szól a szakasz, hogy mi ez az imádság, mi ennek a jelentősége? Hogy ez válasz Isten kijelentésére.
- Másodszor nézzük meg ennek az imádságnak a tartalmát! Könyörög azért, hogy Isten ébredjen. Könyörög az ébredésért.
- Harmadszor: lássuk meg ennek az imádságnak az eredményét! Mi fakad ebből? Élő és eleven hit.

1. Az imádság jelentősége: válasz Isten kijelentésére

Az első nyolc versben háromszor mondja Isten a babiloni közösségnek: „hallgassatok rám!”, „figyeljétek rám!”, „hallgassatok rám!” Újra és újra keresi a figyelmüket, keresi, hogyan juthat el a szívükhöz és értelmükhöz. Erőteljes képeket használ arra, hogy áttörje a közömbösség és a hitetlenség falait: tekintsetek, tekintsetek, tekintsetek – halljuk újra. Azt mondja: „*tekintsetek Ábrahámra és Sárára, az őseitekre! Egymaguk voltak, öregek, meddők. Nagy néppé lettek.*” Majd eléjük ad egy másik képet. „*Tekintsetek az égre és a földre! Az ég és a föld elmúlik, összeomlik, semmivé lesz, de az én uralmam örök, és megáll.*” Minden arról szólt, hogy Isten elültesse bennük az örömhírt, az evangéliumot, hogy az végre motiválja, lendületbe hozza őket.

Nem tudjuk, mi történt közben bennük. Illetve annyit tudunk, hogy egyesek szitkozódtak és gúnyolódtak, mások pedig készek voltak bízni abban, amit Isten a próféta által mondott. De itt most valami jelentős fordulat történt. Ha igazán tudni akarod, hogy mit jelent befogadni az örömhírt, az újat, amit Isten bejelent, akkor itt, a mai textusban, a nép szívének ebben a fordulatában láthatod meg. A nép megszólal, és egyszer csak azt mondja: „*Ébredj, ébredj, szedd össze erődet, ó, Úrnak karja, ébredj, mint hajdanában!*” **Az imádság, ami sürgeti Istent, hogy cselekedjen, ott születik meg, ahol feltétel nélkül befogadták az Evangéliumot.** Ebben az imádságban a nép megfogalmazza, hallható, hangos szóval kimondja azt, amit Isten mondott eddig. Visszafordítják a szavait, és most ők mondják ugyanazt Istennek. Mi ennek a jelentősége? Az, hogy mint mondtam, ez a jele annak, hogy végre tényleg befogadták, elhitték Isten szavát, rábízták magukat az örömhírré.

Amikor valaki így kezd imádkozni, az túl van azon, hogy az üzenet esetleg bejött hozzám, megérintett, aztán ki is ment, eltűnt. Mert ez oly gyakran megtörténik! Isten megszólít, meghallod, hogy Ő újat kezd, ez feldob, megindít, reménységgel tölt be, egy kicsit lelkesít, talán még ki is posztoltad. Tart egy ideig az, hogy igen, itt van valami jó történet – aztán kb. ennyi. Eltelik egy nap, két nap, egy hét, két hónap – visszazuhanasz, és ugyanott tartasz, mint amikor először hallottad. Talán még azt is gondold, hogy ez így van rendjén, most keresed más módját is annak, hogy valami feldobjon. De aki imádságban megfogalmazza, visszamondja azt Istennek folyamatosan, amit tőle hallott, az túl van az ilyen felületese érintéseken, hogy ez csak bejött, lelkesített, és elmúlt.

De túl van azon is, ami egy sokkal alattomosabb és veszélyesebb állapot: amikor magadra vetted, elhitted az Isten szavát, ráálltál arra, hogy igen, Isten újat kezd – de ott beragadtál, hogy ezt forogtad a szívedben. Persze az, hogy Isten kijelentését, az új kezdet örömhírét forogtad a szívedben, része annak az útnak, amelyen eljutsz oda, hogy egy ponton tényleg elfogadd, rábízd magad, és elkezdj eszerint cselekedni. De a dolog szívünkben forgatása és a szív szerinti befogadása messze nem ugyanaz. Nagy becsapás, ha a kettőt ugyanannak látod. Lehet, hogy csak forogtad a szívében az Evangéliumot – nem felejtetted el, mint ahogy az előző csoport - de csak forogtad a szívedben, gondolkodsz rajta,

méreteged, kóstolgatod, nézed jobbról, nézed balról, néha egy kicsit imádkozol - ráadásul közben azt érzed, hogy rendkívül lelki módon foglalkozol ezzel az isteni üzenettel, az örömhírrrel, hogy Ő újat kezd. **Pedig a legkegyesebb módon játszadozhatsz magadban Isten téged célzó munkájával úgy, hogy közben kikerülsz azt. Mégsem állsz rá, mégsem hiszed el, mégsem bízod rá magad erre az isteni szóra.** Mert a szívedben nem dőlt el, hogy „igen, Uram, hiszem, hogy te újat kezdesz, és akármilyen van, én ráállok arra, amit meghirdettél. De ha ez nem dől el a szívedben, akkor hiábavaló az egész játszadozás.

Hallgasd azt, hogyan imádkozik ez a közösség! *„Ébredj, ébredj! Szedd össze erődet, ó Úrnak karja! Ébredj, mint hajdanában!”* Nem kérdés már számukra, hogy újat kezd-e Isten. Nem kérdés, hogy akarják-e. Nem kérdés, hogy száz százalékosan azonosultak-e azzal, amit Isten mondott nekik. Nincs mese, eldőlt. Annyira eldőlt, annyira befogadták, annyira hiszik, hogy most már ezt akarják, ezért imádkoznak. **Amikor te magad is ilyen egyértelmű, Istent sürgető imádságban kimondod, visszamondod Istennek az ígéreteit, sürgetve Őt annak beteljesítésére – akkor tudod, hogy igaznak fogadtad el a szívedben, a magad számára is. Amikor kimondod, nyilvánossá teszed mások előtt is. A gyülekezet előtt, vagy azok előtt, akikkel együtt imádkozod. Nyilvánossá teszed a láthatatlan világ előtt!** Ha nem imádkozod, nem fogadtad be, nem azonosultál vele.

Romokba kerültél? Széthullott az életed? Vesztések, kudarcok terhelnek? Gondold át, hol van az a terület, ahol Isten beszélget veled arról, hogy Ő helyreállít abban, ami összetört. Hogy vagy te ezzel a történettel? Hallottad az Evangéliumot, hogy Isten újat kezd? Elhitted? Vagy csak úgy forgatod magad előtt, gondolkodsz, meg beszélgetsz róla – de soha a szíved mélyén nem hitted el, nem fogadtad el ezt az örömhírt, nem álltál rá, és nem adtad magad oda, hogy akkor gyerünk, Uram! Akkor csináld! Akkor ébredj! Akkor mutasd meg szabadításodat és hatalmadat!

Ez a pont azoknak is ugyanilyen releváns, akik számára az új nem azt jelenti, hogy Istennel járva, keresztény emberként valahol az életükben átértékelték a romokat, és várják Isten gyógyító, szabadító jelenlétét, hanem akik még csak barátkoznak Jézussal. Közeledsz, keresel, forgatod ezt a szívedben. Lehet, hogy konfirmáltál is valamikor, de soha nem lett tiéd az Evangélium, az örömhír. Ha így vagy itt, rád nézve is igaz ugyanez: nem elég a szívedben forgatni a kérdést. Az elején persze helye van ennek: mérlegelj, gondolkodj, forgasd a szívedben – de ezt soha ne keverd össze azzal, hogy azonosultál-e Jézussal és az Evangéliummal, és azt mondtad, hogy „igen, Uram, én a tiéd vagyok, és teljesen rád bízom magam.” Egy ponton ki kell mondani: „Te újat kezdesz az életemben, és én rád bízom az életemet.”

Felmerülhet bennetek a kérdés: miért szükséges ez az imádság? Eddig Isten teljesen világosan arról beszélt, hogy Ő akar újat kezdeni az összetört nép életében. Teljesen világos Isten szándéka. Teljesen világos, hogy Ő ébren van, foglalkozik, törődik velük, tud róluk, cselekedni akar. Akkor miért kell egy ponton azt mondani ennek a népnek, hogy „gyerünk, Uram, most már tényleg cselekedj!” Mintha ő nem akarná cselekedni. Mi értelme van az imádságnak innen nézve? Nem bolond dolog ez? Isten bejelenti, hogy újat kezd, dolgozik azon, hogy ők ezt az újat befogadják, elhiggyék, ráálljanak - és akkor egy ponton ezek mondják, hogy most már akkor tényleg kezdjél újat?! - Bármilyen furcsa is ez, Isten így munkálkodik. Ez az a titok, ahogyan Isten bevon bennünket a maga munkájába, részesévé tesz annak, ahogy Ő újat kezd az egyéni életünkben, a közösségeinkben, a világban. Bejelenti, hogy újat kezd. Akik befogadják ezt, azok elkezdenek ezért az újért imádkozni. És nekünk ezen az imádságos úton el kell jutni, hogy azt mondjuk: igen, Uram, akkor ébredj! Gyerünk!

Isten általunk is végzi az újat, a megújulást, a szabadulást. Látod ezt a gyönyörű titkot? Részesévé tesz. bevon a munkájába. Ez az imádság jelentősége.

2. Az imádság tartalma: könyörgés ébredésért

Ha tanulni akarunk imádkozni, ezen az ézsaiási szakaszon keresztül tanulhatunk. Nézzük meg, jmit imádkozik, hogyan imádkozik az a nép, amely befogadta, azonosult azzal, hogy Isten újat kezd! Az imádság két részből áll: a sürgetés, majd az indoklás.

„Ébredj, ébredj, ébredj!” – mondja háromszor a nép Istennek. Mozgás, akció, szabadítás, cselekvés – ezt várja. Amikor felébredéséért kiált ez a közösség, akkor arra vágyik, hogy megtapasztalja az Urat, az Ő jelenlétét, szabadítását. Ezért mondja: „*ébredj, mint hajdanában, az ősrégi nemzedékek idején!*” Kérem, hogy most figyeljenek a jó keresztények, a hitvallók, akik tudják, hogy mi az igazság! Nem elég, hogy tudod, hogy Ő van. Nem elég, hogy tudod, hogy az Övé vagy, és Ő a tiéd. Nem elég, amit el tudsz mondani arról, mi mindent cselekedett a múltban. Nem elég a hitvallásod, meg az igaz tanod, hogy ismered, mi az igazság. Ez mind fontos. Nagyon is fontos! De nem elég. Soha nem szabad megállnunk ott, ahol éppen tartunk. Arra van szükségünk, hogy mindig élő módon megtapasztaljuk, kicsoda Ő, hogyan cselekszik, miben akar most újat kezdeni, megújítani, megeleveníteni, új utakra indítani. Ezért kell, hogy hangozzon közöttünk is folyamatosan az imádság, sürgetően: ébredj, cselekedj, légy itt, Urunk!

Ezután, ebben a szellemben következik az indoklás, érvelés – ami nem is annyira érvelés, inkább provokáció. Azt mondja a nép: „*nem te voltál, aki kettévágtad Ráhábot, aki ledöfted a tengeri szörnyet? Nem te szárítottad ki a tengert, a nagy mélység vizeit? Nem te készítetted út a tenger medrén át, hogy átkelhessenek a megváltottak?*” Az új fordításban ez kijelentő módban van, de az eredeti héber szövegben, és a Károliban, és számos más fordításban ez inkább kérdő mód. „*Nem te voltál?*” Érted ennek az imádságnak a lüktetését, a ritmusát, a merészségét? Ébredj, Uram, ébredj! Cselekedj, mint egykor! Vagy nem te voltál, aki valamikor ezeket a hőstetteket véghezvitted? Nem jó helyen kopogtatók? Nem te voltál? Valaki más volt? Uram, ha te voltál – és tudjuk, hogy te voltál, – akkor itt az idő: ébredj! Gyerünk! Hiszen te voltál, ki más, aki kettévágtad Ráhábot, ledöfted a tengeri szörnyet. Jó, ez furcsa, tudom - ez a teremtés munkájának az ősi, mítikus megfogalmazása. Annak megvallása, hogy Isten a világ teremtője. Te hoztad létre ezt. Te fékezted meg a káosz erőit. Te rendezted be a világot. És te voltál, ki más, aki a tenger fenekét úttá változtattad, hogy átmenjenek rajta a megváltottak. Az Egyiptomból való nagy szabadulás felemlegetése ez. Figyeljete arra, hogy ennél többet nem mondhatna imádságban ez a közösség! Azt mondja: ébredj, mert Te vagy a teremtő, ébredj, mert te vagy a megváltó, a szabadító, Te vásároltál ki bennünket a fáraó halálos tulajdonából, és a magad tulajdonává tettél bennünket. Hát akkor ébredj!

Tudod, mit jelent ez? Azt, hogy amikor beállsz az imádságba az ébredésért, a megújulásért, a szabadításért; amikor tényleg beállsz az isteni ígéretbe és elkezded visszaimádkozni, amit Ő mondott; elkezded kérni, amit Ő ígért, amit kijelentett; akkor nem kisebb dolgot kérsz, mint új teremtést, megváltást. Babilonból a zsidó népnek kijönni, kiszabadulni, újra benépesíteni Jeruzsálemet, Júdát, felépíteni a templomot – ez ugyanaz! Ez új teremtés, nem kevesebb. Mikor az Evangéliumról van szó az Újszövetségben; arról, hogy mit jelent Jézus Krisztusban hinni; hogy Ő újat kezd valakinek az életében, aki még nem az övé, vagy annak az életében, aki már az övé, de valahol az életében várja ezt a helyreállítást – az soha nem kevesebb, mint új teremtés, szabadítás. Nem kisebb erejét akarjuk Istennek ennél, ezért légy bátor, és alkudozz, és provokálj! Nem te voltál, Uram, régen? Hát mutasd meg most is az erődöt! Hozzál szabadulást! Újítsd meg népedet! Teremts újat a romokba hullott életekben! Kezdjél újat bennem is!

Mert az Evangélium nem életfoltozás. Nem arra szorulunk csupán, hogy Jézus tegyen rendbe egy-egy apró részletet az életünkben, ahol egyébként minden rendben van. Mi így szoktunk imádkozni. Minden maradjon úgy, ahogy van, mert ez különben jó, de látunk egy-egy pontot: no ott, azt, légy szíves, Jézus, rakd rendbe! De egyébként ne forgasd fel az életünket, amit berendeztünk és kézben tartunk! Az Evangélium nem így működik, nem szabad így működnie. Kis lelki segítségként. Kis plusz lelki töltetként, amikor megfáradok, hogy jobban tudjon menni az életem abba az irányba, ahogyan én azt

kigondoltam. Az Evangélium messze több ennél. Halálból való feltámadás. Mindnyájan halottak voltunk Istentől elszakítva, bűneink miatt – és mindnyájan feltámadtunk Krisztussal együtt egy új életre. Ne kevesebbet várj! És nem adhatod oda magad ennél kevésbé Jézusnak. Van bármi fogalmad arról, hogy kicsoda ez a Jézus? Találkoztál már vele így? Amikor Isten ereje elérkezik, az megrázó. A teremtő, a halálból feltámadó és feltámasztó, az újjá teremtő Isten ereje hatalmas, megszelídíthetetlen, kontrollálhatatlan, vad erő. Újjá akar teremteni. Ismered Őt ilyennek?

„Ébredj, Úrnak, karja! Ébredj, öltözz fel erőbe!” – Ki fogja ezt az imádságot gyakorolni? Ki tud így imádkozni? Ha ott van az életedben valami nagy kudarc, csőd, összetörettség, elveszettség, ha romokat látsz csak magad körül - akkor elég motivált leszel talán arra, hogy elkezdj így imádkozni, és várd a szabadítót. Persze, hála érte, nem vagyunk mindannyian mindig romokban. Nem is lenne valami szép hitvallás a világ felé. De számtalan vetülete lehet az életünkben annak, hogy miben várjuk, hogy Isten újat kezdjen. Van ennek egy gyülekezeti, közösségi jelentősége is - szeretném, ha ezt mindenki megértené. Lásd és értsd meg, hogy mint gyülekezet, szükségünk van folyamatosan az újra, az Úrtól való megújulásra. Kezdd el úgy látni a dolgokat, az áldásokat és a romokat is, a sajátodat és a másokét is, mint a közösség része! A házassági totális kudarcot, a válást vagy válás küszöbére jutást, magadét vagy a másikat – kezdd el a közösség részeként látni, hordozni! Lépj túl azon, hogy mindig csak a saját veszteségeidet lássad, vedd észre mások romba dőlő életét is! Hagyd, hogy kezdjen el fájni, kezdjen el hiányozni az Úr ereje! Lépj túl azon, hogy csak azért imádkozz, hogy a te életedet hogyan pótolgassa ki Isten, és kezdj el azért imádkozni az egész gyülekezeti közösségre nézve, hogy „ébredj, Uram! Ébredj, mint hajdanán!”

Azért tudod ezt tenni, mert különben ismered már Isten alászálló Szentlelkének az erejét. Mert tudod, hogy milyen az, amikor Ő eljön, amikor kiárad. Ezért kezdhetsz el így imádkozni: „jőjjön, Uram, a dicsőséged közénk!” Lásd túl magadon, és az egész gyülekezetre nézve kérd: „ébredj, Uram, hogy felébredjünk mi is! Hogy ne legyünk panaszos emberek, ne legyünk közömbösek irántad! Ébredj, Uram, hogy ne legyünk hitetlenek! Ébredj, Uram, hogy ne legyünk vallásos fogyasztók, akik mindent akarnak, de semmit sem képesek adni neked. Ébredj, ébressz, hogy ne fanyalogjunk jó dolgunkban! Ne kössünk többé kompromisszumot a bűnnel! Ébredj, hogy ne legyünk, ne maradhassunk közömbösek az elveszettek iránt!” Megfordult a fejedben, mikor hirdettem, hogy meghívsz bárkit is az induló alfa-kurzusra? Hirdetem hetek óta - megfordult a fejedben, hogy hívogass? Ha nem, az közömbösség. „Ébredj, Uram, hogy ne akarjam, hogy emberek Isten nélkül éljenek! Terheld rám!” Ez az ébredésért mondott imádság.

Arra hív tehát Isten népe imádságának a tartalma minket is, hogy a saját személyes nyomorúságainkat, a gyülekezetben mások egyéni, családi kudarcát, nyomorúságát, amiről tudunk, most beágyazzuk egy nagyobb imádságba, az ébredésért való imádságba. Mert amikor Isten felébred, és a Szentlélek kiárad és meglátogat minket, akkor mindezekben a kérdéseket elkezd megújítani, gyógyítani, szabadítást munkálni közöttünk. Akkor embereket támaszt majd, embereket hív el, hatalmaz fel, és ebben a meglátogatásban új kezdődik el sok testvéred életében, és életre jutnak olyanok, akik ma még nem az Úr gyermekei.

3. Az imádság eredménye: élő, eleven hit

Az utolsó, a 11. vers nem könyörgés már, hanem hitvallás. Egyszer csak azt mondja a nép:

„Így fognak visszatérni az Úr megváltottai is, és ujjongva érkeznek meg a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik.”

Ezt magukról vallják így. A 3. versben még Isten mondta:

„bizony megvigasztalja Siont az Úr, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úrnak kertje. Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének.”

Mit tettek, amikor ezt hallották akkor? Lehetetlennek tartották, úgy össze voltak törve. De azóta végbement egy folyamat, most már az ébredésért imádkoznak, és utána azt mondják: igen, örömmel fogunk bevonulni, megkoszorúz az Úr bennünket, teli leszünk örömmel, hálával, dicsőítéssel, zsoltárral, magasztalással. Ami olyan hihetetlennek tűnt korábban, azt az Urat sürgető, cselekvésre kérő imádság után a közösség maga jelenti ki. Ők maguk fogalmazzák meg: ez meg fog történni az életünkben. Ennek a kijelentésnek a súlya óriási, hiszen azt vallja meg, amit kért: Isten, mint újjáteremtő, mint halálból megváltó és feltámasztó meg fogja tenni azt, amit megtett hajdanán. S ez azt jelenti, hogy megelevenedik, lehetőségessé válik a régmúlt. Hogy nem csak hajdanán élt Isten, amikor kettévágta Ráhábot (teremtés), vagy amikor kihozott Egyiptomból (szabadulás), hanem ma is! Amit eddig csak Isten tudott kimondani – azt most hittal, vele egységben, kimondja az ő népe is. Hiszik, tudják, hogy Isten újat kezd. Részesei lettek. Bennük él.

Ez az imádság természete: gyakorlása által megszületik a bizonyosság azzal kapcsolatban, amiért könnyörög. Minél inkább odaszánja magát egy közösség az ébredésért és a megújulásért való imádságra, annál inkább megerősödik benne a hit, hogy ez meg is valósul. Felindulnak a szívek. Összeforrnak a lelkek. Szétárad a reményteli várakozás és a hit. Mégpedig azért, mert ez egy Istennek kedves imádság. Minél inkább elhanyagolja egy közösség, vagy egy egyén ezt az imádságot, annál távolabb lesz annak az érzete, hogy az Úr ma is tesz bármit közöttünk. Marad a halott ortodoxia: hisszük a rég történeteket, bármikor készek vagyunk megvédeni, hogy Isten teremtette a világot, hogy átvezette Izraelt a Vörös-tengeren, hogy eljött Jézusban, meghalt és feltámadt, megváltotta a világot. És ez fontos, mert így volt. De nem elég, hogy hisszük a múltat Kérdés, hogy hisszük-e, hogy Ő ma is cselekszik? Erre a hitre csak az imádság visz el. Mert az imádságban vagyunk együtt vele. Az imádságban vagyunk közösségben Vele. Az imádságban gyullad fel a tűz a szívünkben. Az ébredésért mondott imádságban tűnik el a szakadék az elméleti hit és a jelen elvárásai között. Máshogy meg nem tűnik el. A hitvédelemben csak róla van szó – az imádságban vele vagyunk. A tűz, a hit, a lelkesedés belőle fakad, a lényéből, a személyéből – és nem a róla szóló igaz tanból (ami persze elengedhetetlen!)

Befejezésül néhány konkrét lépés, ha mindezt komolyan szeretnéd venni. Ha azt, ami most jön, nem kezdted el gyakorolni, akkor ugyanott fogsz tartani hamarosan, mint amiről beszéltem: Isten szava bejött az életembe, feltüzesedtem, elment, vége. Szóval: állj Isten elé! Kérdezd meg: szóltál ma hozám, Uram? Rólam szól ez? Bele akarok én ebbe állni? Ha azt mondod: nem – lelked rajta, ne tedd! De ha azt mondod: igen - akkor figyelj a következőkre kitartóan hűségesen!

1. Vedd elő a Bibliában az Ézsaiás 51. első 11 versét a következő hónapban naponként, és legyen ez az imádságod alapja! Menj végig rajta! Értsd meg jobban! Gondolkozz rajta! Figyeld, elmélkedj, mi van oda írva! Imádkozd át, imádkozd magadba az igazságait, a képeit, a gondolatait, az ígéreteit! És ahogy forogod ezt a szívedben, kezd el visszaimádkozni Istennek, amit hallasz és megértesz! (Ha nem teszed meg, attól még ugyanúgy fogod hallani az Evangéliumot egy – két - tíz hónap múlva. Az Istennel való üdvösséged sem vész kárba. Csak nem leszel részese annak, amit Ő cselekszik. Nem fogod átélni, hogy mi az Evangéliumnak az ereje és a valósága ma. Szóval vedd elő az Ézsaiás 51:1-11-et! Fogadd magadba! Imádkozd magadba! És imádkozd vissza!)
2. Figyelj arra, hogy akár egyénileg, akár közösségileg, a most újrainduló házicsoportokban, amikor imádkozol, kérj többet, mint az egyéni szükségeid! A saját szükségeidért való kérést foglald bele abba a nagyobb ívű imádságba, hogy „ébredj, Uram, jöjjön el a dicsőséged!” Ez nem teljesen új, a Miatyánkból is ismerjük. Ott is azt imádkozzuk előbb: jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, és csak utána azt, hogy mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma! Érted? A nagyobb összefüggésben imádkozz a szükségesért! De ne hagyd el a nagyobbat! Ne hagyd el azt, hogy „Uram, áraszd ki a Lelkedet ránk! Mutasd meg a dicsőségedet nekünk! Hadd ismerjünk meg jobban! Áraszd ki a Lelkedet a gyülekezetre! Újíts meg minket! Tisztíts meg minket! Áraszd ki a Lelkedet a testvéremre, látod, hogy milyen romokban van az élete! Jöjj el közénk! Látni akarunk!”

3. A házicsoportokban gyakoroljátok ugyanezt az imádságot közösségileg is! Lássatok többet! Imádkozzatok a gyülekezetért, az ébredésért!
4. Ha tényleg komolyan akarod ezt venni, akkor olvass beszámolókat, könyveket az ébredésekről! A keresztény egyházban voltak időszakok, amikor Isten Lelke különösen is kiáradt - ezeket nevezzük ébredéseknek. Amikor a Menny a földre jött. Amikor Isten „felébredt” – illetve a nép ébredt fel, mert Istent ébresztgették. Azért kérem, hogy olvass erről, mert ott fogsz tüzet. Ott kezded el meglátni, milyen hatalmas Isten. Ott hallod meg azokat a történeteket, hogy hogyan tud ez a hatalmas Isten munkálkodni ma is. Ott születhet bennetek mennyei látás.

Lásd meg, hogy Isten hatalmas, és cselekszik. Legyen kegyelmes hozzánk, hogy ez így legyen!

Amen

(Lovas András)